

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.594 van 14 juli 2003
in de zaak A. 124.728/XIV-11.077.**

In zake : XXX,
 wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Sierra Leone nationaliteit, op 30 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 juli 2002 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE WITTE die, loco Advocaat B. DE WINTER verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van beweerde Sierra Leonese nationaliteit, heeft op 25 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van de artikelen 2, 2/ en 2, 4/.

1.2. Verzoekster is door de Commissie op 17 september 2001 en op 26 november 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.3. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 2 februari 2002 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoekster. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

“De aanvraag werd tijdig en rechtsgeldig ingediend op grond van art. 2, 2/ en art. 2,4/ regularisatiewet.

Identiteit en nationaliteit

De aanvraagster bewijst haar identiteit en nationaliteit onvoldoende. Uit de analyse van het Onderzoekssecretariaat blijkt dat betrokkene bij haar aanvraag aanduidde dat zij de nationaliteit had van SIERRA LEONE. Ook had de aanvraagster de volgende andere landen opgegeven: Nigeria en Liberia (stuk 6 en 26). Terecht achtte het Onderzoekssecretariaat het onmogelijk om de juiste nationaliteit en identiteit van betrokkene te staven door middel van een origineel nationaal document. Aangezien betrokkene ter zitting van 17 september volhield dat zij de Sierra Leonese nationaliteit bezat maar hiervoor geen onbetwistbaar bewijsstuk kon voorleggen, werd deze zaak uitgesteld, om haar toe te laten haar identiteit en nationaliteit alsnog te staven. Betrokkene werd dan ook aangemaand zich hiervoor naar haar ambassade te begeven. Ter zitting van 26 november bevestigde betrokkene haar nationaliteit. Zij kon echter geen ambassade-stuk voorleggen, maar toonde een uittreksel uit de geboorteakte uit Sierra Leone dat dateerde van 13 december 1999.

Dit stuk kan de Commissie niet overtuigen om de volgende reden. Betrokkene verklaart ter zitting dat zij zich vergeefs naar de ambassade van Sierra Leone had begeven, aangezien haar daar een identiteitsdocument werd geweigerd. Ook haar advocaat schrijft dit in een brief aan de Commissie van 10.10.2001. Een verklaring voor deze

weigering had betrokkene niet. Noch kon zij bewijzen dat zij daadwerkelijk ter plaatse was geweest, zodat de Commissie enkel moet steunen op deze eenzijdige beweringen. Verder vertelt XXX dat zij na dit vergeefse bezoek aan de ambassade, kort na de zitting van 17.09.01 en voor de redactie van de brief van haar advocaat van 10.10.01, haar moeder in Sierra Leone had kunnen bereiken, met het verzoek een uittreksel uit haar geboorteakte te willen afhalen en verzenden naar België. Tot tweemaal toe verklaart betrokkene dit relaas ter zitting. Wanneer de Commissie betrokkene wijst op de tegenstrijdigheid tussen dit relaas en de datum van het afgeleverde geboortebewijs, verklaart betrokkene dat het er zo aan toe gaat met de datering van documenten in Sierra Leone.

Verder blijkt uit het DVZ-dossier dat betrokkene enerzijds onder een andere identiteit bescherming genoot bij 'Payoke' nadat zij klacht indiende wegens mensenhandel en gedwongen prostitutie. Deze klacht werd echter geseponeerd door het Antwerpse Parket en, na heropening op vraag van betrokkene, opnieuw geseponeerd. Ter zitting van de Commissie verklaart betrokkene desgevraagd vreemd genoeg dat zij nooit een dergelijke klacht heeft ingediend (stuk 102 DVZ).

Verder blijkt eveneens uit het DVZ-dossier dat betrokkene tijdens een politie-controle in de Osystraat, de prostitutiebuurt van Antwerpen-Centraal, werd ondervraagd omdat zij werd aangetroffen op straat en de controle probeerde te ontwijken (stuk 106 DVZ). De Commissie wenst het feit onder de aandacht van de heer Minister te brengen dat betrokkene een niet overtuigend bewijsstuk wilde gebruiken ter staving van haar identiteit en nationaliteit. Op die manier kunnen de identiteit en nationaliteit van de aanvrager niet onbetwist worden aangetoond zodat reeds op deze algemene ontvankelijkheidsgrond niet kan worden overgegaan tot regularisatie.”.

1.4. Op 1 juli 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de bestreden beslissing :

“De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 25/01/2000 en dat het nummer 20602000012501543 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.”.

1.5. Op 5 augustus 2002 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster als enig middel aanvoert :

“III. DE MIDDELEN

De Minister van Binnenlandse Zaken, de heer Antoine Duquesne, baseert zijn beslissing op het feit dat verzoekster haar nationaliteit niet voldoende zou kunnen aanduiden.

Dergelijke redenering kan niet worden bijgetreden door verzoekster.

Vooreerst baseerde verzoekster zich op de geboorteakte uit Sierra Leone. Deze werd niet voor echt aanzien. Dit was te wijten aan het feit dat er op haar geboorteakte melding gemaakt werd van het jaartal 1999. Hierbij stelt verzoekster dat dit de

gewoonte is in Sierra Leone. Het is de vermelding van de datum waarop een afschrift wordt aangevraagd.

Ondertussen is verzoekster erin geslaagd haar authentiek identiteitsbewijs, waarvan kopie in de bijgevoegde stukken, te krijgen. Dit werd haar toegezonden door haar moeder.

Daar ze zich nu baseert op een authentieke identiteitskaart, kan niet langer worden gesteld dat haar identiteit en nationaliteit onvoldoende zouden zijn bewezen.

Vervolgens wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster verscheidene identiteiten zou hebben gehanteerd. Dit is louter te wijten aan het feit dat zij slachtoffer is geweest van mensenhandel en verplicht prostitutie.

Hiertoe werd zij verplicht om verschillende identiteiten te hanteren. Daarbij kan verwezen worden naar de verklaring geleverd door Lieve DE WITTE van de Bond zonder Naam, waarin zij stelt 'blijkbaar was zij het slachtoffer van mensenhandelaars. Vandaar de verschillende namen en verkeerde nationaliteiten'.

Ook de heer MOENS, medewerker van VZW PAYOKE, legt een verklaring af ter staving (van) voorgelegde feiten: 'Betrokkene was het slachtoffer van mensenhandelaars die misbruik maken van de asielprocedure om slachtoffers legaal in het land te kunnen laten verblijven. Eo sensu de verschillende namen en verkeerde nationaliteiten'.

Wat de toestand betreft in Sierra Leone, kan verwezen worden naar de toegevoegde stukken.

Het is dan ook duidelijk dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken onvoldoende gemotiveerd is.

Toen verzoekster melding heeft gemaakt tijdens de regularisatieprocedure dat zij zou proberen de authentieke identiteitskaart in handen te krijgen via haar moeder, werd haar die kans niet meer gegeven. Dit werd als laattijdig beschouwd.

Dat verzoekster bovendien een voldoende duidelijke argumentatie naar voor brengt waarom zij onder het toepassingsgebied valt van art. 2.2 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

Aan de hand van het door haar voorgelegde identiteitsbewijs, dient haar nationaliteit als bewezen te worden beschouwd.

In ondergeschikte orde dient te worden gesteld dat verzoekster evenals voldoet aan art. 2.4 van de zojuist vernoemde wetgeving.

Dit kan worden gestaafd door het feit dat zij reeds verschillende cursussen heeft gevolgd om zich te integreren in België (zie bijlagen).

Zodoende dient eveneens te worden gesteld dat er reeds duurzaam sociale bindingen met België zijn ontwikkeld.

Dat het middel ernstig is.

Dat het middel gegrond is.”;

2.2. Overwegende dat verzoekster als bijlage bij het verzoekschrift een kopie toevoegt van een identiteitskaart, die haar identiteit en nationaliteit zou moeten bewijzen; dat dit stuk echter niet werd voorgelegd aan de Commissie voor regularisatie of aan de Minister; dat het de Raad van State niet toekomt om te oordelen over de waarde van een document dat hem voor het eerst wordt voorgelegd; dat, op basis van de stukken in het dossier en de verklaringen van verzoekster, het niet onredelijk is dat de Commissie, en dus ook de Minister, die de overwegingen van het advies onderschrijft en als de zijne overneemt, gesteld heeft dat de identiteit en nationaliteit van verzoekster onvoldoende bewezen zijn; dat zij enkel een uittreksel uit een geboorteakte kon voorleggen dat dateert van 13 december 1999, en zij geen bewijs voorlegt van het bezoek dat zij beweert gebracht te hebben aan de ambassade van Sierra Leone; dat verzoekster de vaststellingen in het advies niet op afdoende wijze weerlegt; dat er niet kan worden aangenomen dat verzoekster niet over voldoende tijd beschikte om haar identiteit te bewijzen aangezien de zitting van de Commissie zelfs werd

verdaagd ten einde haar toe te laten haar identiteit te bewijzen; dat de verwerende partij terecht tot het besluit is gekomen dat de identiteit en de nationaliteit van verzoekster niet vaststaat; dat, gezien het feit dat aan deze ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is voldaan, de verwerende partij niet diende na te gaan of verzoekster voldeed aan de voorwaarden van de artikelen 2, 2/ en 2, 4/ van de wet van 22 december 1999; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien juli tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.